

Arrest

nr. 101 837 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (verzoeker) en X (verzoekster), die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 maart 2013.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster S.S. en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT, die tevens verzoeker S.A. vertegenwoordigd, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekers werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 70 397 van 22 november 2011 omdat hun asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 70 397 van 22 november 2011 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers hun asielrelaas omdat hun verklaringen behept waren met inconsistenties, vaagheden en tegenstrijdigheden. In hun tweede asielaanvraag volharden verzoekers in het ongeloofwaardig relaas van hun eerste asielaanvraag. Zij vullen dit relaas aan met enkele nieuwe feiten die zij evenwel opnieuw kaderen in het ongeloofwaardige relaas van hun eerste asielaanvraag. Ter staving van die nieuwe elementen leggen verzoekers enkele bijkomende documenten neer.

Ingevolge het gezag van gewijsde van voormeld arrest, dient de Raad de ongeloofwaardigheid vast te stellen van elk nieuw feit dat verzoekers op hun ongeloofwaardige relaas uit de eerste asielaanvraag baseren. De voorgelegde documenten vermogen hieraan geen afbreuk te doen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van bovenvermeld arrest van de Raads maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen in casu geen sprake kan zijn. De mensenrechtenrapporten die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen tenslotte vermogen dat evenmin gezien verzoekers daarin niet worden betrokken.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 70 397 van 22 november 2011 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen geloofwaardige elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest, en onafhankelijk van het daarin ongeloofwaardig bevonden relaas.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 maart 2013 dienden de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 maart 2013 verwijzen zij naar de vraag tot horen en lichten zij mondeling toe dat het niet opgaat dat de nieuwe elementen met betrekking tot hun nieuwe asielaanvraag niet worden onderzocht. Zij vervolgen dat de situatie in hun land van herkomst onveilig is. Ter terechtzitting worden door verzoekende partijen nog andere stukken neergelegd die zij niet eerder konden indienen aangezien de post vertraging had.

De Raad stelt vast dat het betoog van verzoekende partijen ter terechtzitting van 19 april 2013 geen afbreuk doet aan de in de beschikking gedane vaststellingen. Zo evenmin de nieuw voorgelegde documenten, met name een fotokopie van een huiszoekingsmandaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling en een enveloppe van de post waarmee voormeld huiszoekingsmandaat werd ontvangen. Immers, los van het feit dat de Raad geen bewijswaarde hecht aan fotokopieën gezien deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, hebben documenten slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. *In casu* is dit echter blijkens 's Raads arrest nr. 70 397 van 22 november 2011 niet het geval. Een loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in hun land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen tonen ook niet aan dat in hun land van herkomst er een situatie heerst die gelijk staat aan willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4§2, c) van de vreemdelingenwet.

Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS